

המילה האחרונה באופנת הכוכבות הירופית היא צעירה בת 20. בעלת פנים מושלמות, והבעה מיסטרית שאין לרדת לפישרה.

הבמאי שגילה אותה לראשונה, רובר בראסון, מן היוצרים המקוריים של הקולנוע הצרפתי ואיש המתנגד בהרפתות לי שחקנים מקצועיים, הוקס מפניה כאשר היתה בת 17 בלבד, ואחת הדוגמניות היקרות בצרפת. הוא הפקיד בידיה את התפקיד הראשי באשה מתוקה, העביר אותה בפרך במשך חודשים, אבל עדיין מודה: "היא יודעת לשמור על המיסתור רין שבה. איני מכיר אותה עד עצם היום הזה."

לעומת זאת, אחרים מכירים אותה היי טוב, או לפחות את פניה. שמה דומיניק סאנדה. היא נערה עצמאית, בעלת אופי חזק (אחת המעטות שלא פרצו אף פעם בבכי היסטרי בסרט של בראסון). המקי בלת את הצלחתה בשוויון-נפש גמור, מר כנה לומר בפה מלא שאין אפילו במאי אחד מבני ארצה שהיתה רוצה לעבוד עימו, משום שכולם התברגנו עד לשד עצמותיהם, וחיה בגלוי עם השחקן והי

שחקנית דומיניק סאנדה כולם התברגנו

במאי כריסטיאן קאנדי (קאנדי) מארקאן, לו היא עומדת ללדת בחודשים הקרובים. נישואי דגים. אדישה או לא. העלמה סאנדה מופיעה בסידרה של תפקידים אשר בגללם כבר זכתה לכינויים כמו "גארבו חדשה". "זאן מורו של שנות ה-70", ועוד כהנה וכהנה. בללא חניע, המר צג בימים אלה בארץ, ובעיקר בשני סרטים אחרים, הקונפורמיסט, שיוצג בקרוב מאד, ובגן פינצי קונטיני, סרטים שזכו שניהם לפרסים בינלאומיים רבים. היא התבססה כתגלית-השנה בקולנוע.

בחייה הפרטיים, היא שייכת לאתו חוג של צעירים עצמאיים מאד, וזאת אולי כתגובה לילדות שעברה עליה בחיק משפחה קאתולית מחמירה, אשר הכריחה אר תה להינשא בפעם הראשונה בגיל 15. "משום שלא יאה לצאת בקביעות עם בחור אלא למטרות נישואין."

הנישואין ארכו שנה אחת בלבד, ועתה אינה מזרחת לענוד שוב טבעת מסוג זה. עם מארקאן אינה מתהחנת משום שהם שניהם ילידי מול דגים, והאסטרולוגים אינם ממליצים על זיווגים מסוג זה. או עד שיימצא האיש המתאים, היא תמשיך ללדת למארקאן ילדים, לצפצף על דעת-הקהל, לבחור סרטים רק לפי חוש הריח שלה, ולהמשיך במשימה שהיא לדעתה, העיקרית בחייה: להיות היא עצמה.

תהריך

תל-אביב

דקמרון (סטודיו, איטליה) סיפורו של בוקאצ'יו, הלועגים לאוורי

שיר תהילה

לאוטופיה

הארי המזוהם (אופיר, תל-אביב, ארצות-הברית) - הארי קאלאהאן (קלינט איסטווד), בלש במישרת סן-פרנציסקו, המכונה בפי חבריו לעבודה "הארי המזוהם", הוא צאצא ישיר לגזע השריפים מן המערב הפרוע; אותם בירוונים אימתניים, השולפים במחירות הבוק והשומרים על החוק והסדר גם כאשר רוע המישפט אינה מצליחה לעשות זאת.

בימים עברו, היתה דמות זו של שריף, התגלמות "החלום האמריקאי". חלום של ארץ שנכבשה בכוח הזרוע ושומרת על עצמה בכוח הזרוע, בעזרת אבירים חגוריי אקדה ורוח אצולית שאין לשחיתות גושה אליה.

הארי קאלאהאן הוא, באמת, טיפוס שכזה. כאשר רוצח מטורף מאיים על עיריית סן-פרנציסקו כי ירצח כל יום אורה, עד אשר ישולם לו סכום של 100,000 דולר, ויובטח לו מעל כל צל של ספק, כי לא יאחזו בשום אמצעים ללכידתו, דתו, מקבל הארי את המשימה לתפוס את הפושע, כאילו היה זה אויבו האישי ביותר.

אלא שהימים אינם עוד ימי המערב הפרוע ואמריקה, עם כל הערצתה לגיבוריה, הקקה לעצמה חוקים, כדי להבי טיה שגיבורים אלה לא ייטלו לעצמם יותר מדי זכויות יתר. אלה, למשל, חוקים האומרים שכל ראייה המושגת נגד חשוד תוך פריצה לתחום הפרט ללא אישור בית-משפט, אינה מתקבלת על-ידי בית-המשפט. או דוגמה אחרת: לשור טר אסור לעקוב אחרי אדם פרטי, משום שלאיש מותר תמיד לטעון כי הוא נרדף על-ידי אנשי-החוק. וכן הלאה. ומה הפיתרון? בככל דרמה ראוייה לשמה, הפיתרון הוא אי-שם באמצע. אילו היו כל השוטרים כהארי קאלאהאן, מטורפים-וירטואוזים המשוגעים לעבודתם, אולי לא היה צורך להגביל אותם בחוקים. אולם מאחר ו"החלום האמריקאי" הודחה במקצת בשנים האחרונות, נראה קאלאהאן כאוטופיה, לא רק באמריקה, אלא בכל מקום אחר בעולם (לא רק מן הצד השני של האוקיאנוס מתייחסים בחשד למישטרה).

הבמאי, דון סיגל, המתבונן מזה שנים רבות באלימות ההולכת וגוברת בארצות-הברית, לעתים מנקודת-המבט של הרוצח ("הרוצחים"), לעתים מנקודת-המבט של שומר החוק ("מאדינג"), הגיע כבר מזמן למסקנה שהדרך היחידה לחסום אלימות, היא דרך אלימה, בדיוק כמו בשירי פת יערות. מדליקים אש נוספת ונגדית, כדי לעצור את השריפה הגדולה.

"הארי המזוהם" הוא מיסמך מרתק מאוד בסידרת טיעוניו של סיגל בכיוון זה. סיגל, שהוא אחד הבמאים המעטים מאוד בעולם אשר ניתן לנתח את סרטיהם מבלי

רובינסון: המישטרה על הכוונת

למצוא תצלום אחד מיותר, זווית אחת שאינה משרתת את הנושא, או שורה אחת מיותרת בדיאלוג, מתחיל את סרטו בכך שהוא מצלם את סמלי מישטרת סן-פרנציסקו דרך הכוונת של רובה טלסקופי. הכוונה ברורה - המישטרה המכה לקרבן המיועד של צלמים ומטורפים. ההמשך הוא סרט אלים, מלא מתח ומפעילות, סרט שהצופה בו אינו מפסיק לרגע לשאול את עצמו מה יקרה ברגע הבא, ויחד עם זאת סרט המדגים את כל הסיבוכים בתם נתונה חברה מודרנית, כאשר היא רוצה לבלום פושע חסר-מצפון, ועם זאת לשמור על כל דקדוקי החוק, וגם לזכות לתמיכת המעצמה השביעית - כלומר, העיתונות, ודרכה, דעת-הקהל.

מצד אחד, וזהו סרט מתסכל לכל אדם מתקדם, משום שכל בר-דעת יודע כי השוטר המצוי אינו דמות אוטופית נוסח קאלאהאן, ולכן מסוכן להפקיד בידה את החרויות שקאלאהאן נוטל לעצמו. מצד שני, בסוף הסרט יורדת על הצופה הרגשת מועקה, כי אין כל ספק שמשוהו רקוב, לא רק בממלכת דנמרק, אלא גם במערכת החוקים של המאה העשרים.

נוסף להירחורים שהסרט מעורר, הוא מבויים, מצולם, ומשוחק ביעילות עילאית (קלינט איסטווד, השוטר, אנדי רובינסון, הפושע). החומר השחור והסצינות האכזריות מקפאות דם. אין צורך לומר שזהו סרט יוצא דופן.

זה נופחידון

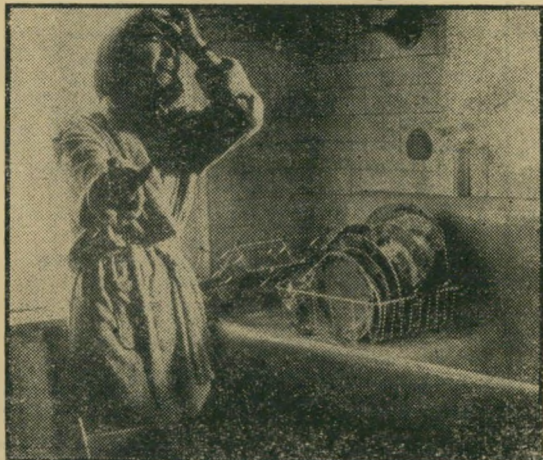
זה?

עיר הערפדים (מריס, תל-אביב, ארצות-הברית) - זהו אחד מאותם המפחידונים, הנוצרים ב"קבלנות בארצות-הברית ובאנגליה, והמוגעים רק לעתים רחוקות לארצנו הקטנה, שאינה אוהבת ערפדים מתוצרת חוץ, אולי משום שיש לה מוצאים-פרטיים משלה בבית.

העובדה שמדובר במוצר המוני מורגשת מייד בסרט זה, אשר שמו האמריקאי, "בוא נפחיד את ג'סיקה עד מוות" רומז חרבה יותר לצורתו החיצונית מאשר השם העברי; כי כל הסרט כולו הוא סידרה של הפחדות מדמויות, שקרבנו צריך להיות לא רק הצופה, אלא גם אשה צעירה בשם ג'סיקה שזח עתה שחררה מבית-משוגעים, כלומר, שהיא נוחה מאוד להיבהל. מה עוד, שקיימים ספיקות מסויימים לגבי שפיות-דעתה, כי אחרת איך היתה מסכימה לטייל על פני ארצות-הברית בתוך מכונית להסעת ארונות מתים, וחוף מזה, איזה מין חתכיב הוא העתקת קברים ותליית דיוקנם בחדר השינה?

הצרה במפחידונים מסוג זה היא שהם מנסים לרמוז בתחילתם כאילו יש בתם חסבר הגיוני לכל מה שקורה בתוכם, כדי שהסוף יבוא ויתן כפתרון איזה סיפור על-אנושי ומיסטורי, שבמקרה זה ניתן כבר בהתחלה, בגלל

לאמפרט: קברים בחדר-השינה

השם העברי של הסרט, "עיר הערפדים", תינוקה של רוזמארי היה מתגלגל מצחוק בסרט כזה, ואפילו ג'סיקה (זוהרה לאמפרט) לא מאבדת עשתונות-תיה. כך לא מפחידים צופים, רק מבריחים אותם.

טרון, ארצות-הברית) - הבלש הכושי באפט מביס ביד חזקה את המאפיה הלי שנה ואת המאפיה השחורה, ועם זאת שרמר על ייחודו של כושי גא במוצאו. מיתחון ברוח הזמן.

ירושלים

נשים אוהבות (ירושלים, אנגליה) - הגירסה הקולנועית הנאמנה ביותר לספרי לורנס, מביאה את כל הי תיסכולים המיניים והסוציאליים שרדפו אותה, בביצוע קולנועי מבריק ומישחק משכנע ביותר.

איטליה) - חיקוי לפרשת רצח נוסח אגא-תה כריסטי. עם כל סממני אנגליה המוב-לטים עד כדי הגומה. נחמד ומברר. גם אם אינו תמיד סביר.

חיפה

קוראים לי טריניטי (עצמון, איטליה) - מערבון-מצחיקון שבו כולם יורים ואיש אינו נהרג. המכות נראות תמיד כמביצע אקרובטי. מצחיק אפילו נשים בהריון. כדש ישמו שאפט (אמפיטיא-

ליות האנושית על כל צדדה, בעיבוד אישי מבריק של פיאר פאולו פאולוני. גם, נועז וחצוף.

הקשר הצרפתי (תל-אביב, ארצות-הברית) - הברחת סמים מצרפת לניו-יורק, בפישעון מיקצועי בכל פרטיו. השובר יציא קופה בכל העולם.

ללא מניע (הוד, צרפת) - מתחון על בלש החושף מניע רצח בתוך עברם המשותף של אנשים. שלכאורה לא פגשו זה את זה מעולם - על רקע עירי הקיט הצרפתית ניצה. מעל לממוצע. סיפור אחד של פישע (צנור).